

V neděli večer a těsně před spaním? Je hezkej letní večer, sice by to chtělo jít už spát, protože ráno se vstává brzo, když dojíždíme, ale....

“RumíčkuUU? Spinkáš” tiše se ptám zrzavce roztaženýho na gauči.

“Trochu, to záleží na tom....” otevře se jedno očko.

“Nejpůjdeme ještě na chvilku ven?”

“HmmM ven? Tjo, sem trochu unavenej.... ale... jen trochu. A ... to půjdeme sami?”

“Jasněže. Jen my dva. Je tam hezky, pod’.” usmívám se na něj.

Potichu jako had sjede z gauče a řape za mnou. Tali se vzbudí a čučí, proč jako ona ne. Jo, holka, kdo chce kam.... dostane se tam. :p . Ani se nepřezuju a pantoflíč vyjdu z branky. Je fakt krásně. Ticho, jen neúnávněj kos furt vykládá ty svoje ftipný hlášky. Od půl čtvrtý ráno ještě nezavřel kušnu a jede dokola svoje “Týýýbrd’oo, týýýbrd’oo, tojevííd? Týbrd’oo, tojevííd?” Posledních pár týdnů přidal ještě znepokojivé zvolání “Idiot,idiot, idiot!” . Musím poctivě přiznat, že je to trochu demotivující, když ráno vylezete z pelechu, vyjdete ze dveří a okamžitě se ozve “Idiot,idiot, idiot!” a pak se to ozývá poměrně často. Jen se doma dohadujeme, na koho je to mířeno. Brtník tvrdí že na něj, protože měl ten pitomej nápad pořídít si Talimůru, já tvrdím, že na mě, která mu to nezvládla rozmluvit □ □ □ . Peťa, když k nám přijela, nevěřila, že to ten fógl fakt říká. Odjížděla s tím, že ano, ten Idiot tam na tý zahradě je □ . Jsem jen zvědavá, jestli se příští rok, dočkáme taky Návratu idiota a jestli ho to v příští sezóně neopustí. Hlášku “Týýýbrd’oo” mele už třetí sezónu.

No každopádně pro tu chvíli je mi jedno, jak ten pernatec hodnotní moje KvíKvé a jdeme s Rumíčkem loukou nahoru. Hlas uřvancův slábne a je opravdu večerní ticho, kdy slyšíte i lupat první klasy v poli. I Rumíček, stejně jako já vnímá to, že ten svůj je najednou jiný a pro něj ještě plnější pachů než přes den. Však mu taky šňupák jede na plný pecky. Ať už v trávě, kde si čte stopičky a nebo, když zvedne hlavu, aby prozkoumal pachy, který přináší vánek z pole. Když se mě pohledem zeptá, jestli může, tak jen kývnu, ať ani hlasem neruším, pohladím ho a pošlu do pole.

Zajede tam jako nůž a "ztratí" se v obilí. Aby hned zase vyplaval a nadšeně se řítí zpátky za mnou na cestičku. Otočíme to směrem k úvozu a pomalu tam dojdeme. Běží vedle mě šťastnej jako bleška a párkrát na mě vyskočí jako potvrzení toho, že to byl moc prima nápad, takhle si spolu vyrazit. Prozkoumáme, jak to tam vypadá, co se událo v tom úvozu a zamíříme zpátky k nám na louku. Tam ho nechám, ať si tam chvíli bádá. Za chvilinku je zpátky a řítí se do chalupy.

"Štajníku? Nevezmeme ven i Talimůru? Počkáš tady na mě?" ptám se na zápraží.

"Sem myslel, že už půjdem spát, ale..... když budete ešče ven, tak se k vám přidám. Ale ... neříkalas, že .... že to.... že na ni kašleš?"

"No říkala, jenže ... mi to nedá, jako vždycky, však to víš, tak tu chvíli počkej a my jsme hned venku." Když oslovím Talimůru strhne se, poté, co jí dojde, že jí fakt volám /potvrdil Brtník, že nějak nemohla pobrat, že je na ní voláno □ / erupce emocí a chalupa se kapek otrásá v základech. Jakmile otevřu dveře, Rumíček prozíravě ustoupí, aby ho nezavalily fleky. Sundám z hřebíku kšandičky a lonžku a čekám, až se madam uklidní. Sedne si a nechá se oblíknout. Ráda bych, aby tahle procházka byla ve stejném duchu, jako ta, co jsme si dali s Rumíčkem a nehodlám v podstatě ani pípnout. První tři pokusy vypálit skončí v tichosti vždycky stejně, stáhnou ji za sebe a nepustím dopředu. Pak už jde téměř normálně. Vyjdeme loukou nahoru na cestu a já ji dovolím na dýlku lonže zajít si do pole. Vím, že to miluje a musím říct, že mě taky , vidět nenaplněnou její touhu letět . Stejně jako ona to neumím spolknout.

Projdeme se směrem k wechtru, kde jsme s Rumíčkem nebyli, ať to nemá tak úplně stejný a pak taky zamíříme do úvozu. Jdeme a oba si čuchají a zkoumají večerní svět. Zastavíme se u třešně a já si jich ještě pár natrhám. Zavolám tiše "Tali" a protože se dostaví, čeká na ni sladká odměna - taky miluje třešně. Jedna pro mě, jedna pro Tali. Rumíček si taky dá...nedá? Rumíček to fluše. Asi nechce před spaním □ □ .

Pokračujeme do úvozu a já je nechávám zkoumat si to podél cesty. Protože se už ale připozdilo a šero se mění ve tmou a já si pamatuju, jak tam kousek přede mnou prolítlo stádo divočáků, otočím to už radši zpátky. Ono taky - zítra se prostě do tý práce musí. Hezky v poklidu se vrátíme na louku, oba zamíří k hromadě dřeva, ale když tiše zavolám, že jdeme

domů, poslušně se oba otočí a běží k brance. Rumíček se nalemtá vodičky - proto asi nechtěl ty třešně?? ☐☐ a spokojeně se s zátopovou vlnou vody, kterou vleče za sebou hrne na gauč.

“Moooment! Stůj ty vodniku.”

“Co je?”

“Co by bylo, nemusíš natahat všechnu tu vodičku na gauč. Není to bazének, pocem, utru ti kušnu.”

“Tak ale honem, chce se mi hrozně spinkat a taky musím zabrat fleka TupoFlekům!” letí pak na gauč a ulehne doprostřed a natáhne se co to dá. Tím pádem pro Tali zbyde kousíček vpravo a to stejný na druhý straně gauče. Nejdřív se tam stočí, pak ale usoudí, že to je fakt málo a potřebuje se vyspat, tak dojde za mnou do kuchně, kde si lehne pod schody na matraci. To mě trochu udiví a jdu zkoumat příčinu. No jo je zrzavá a zabrala celej gauč pro sebe ☐☐ . Poposunu zrzavou příčinu k jedný straně a i když zůstane roztažená do plnejch, tak i přes to se tam nějaký ten flek vejde. Proto ji zavolám a uložím vedle. A sebe následně uložím do ložnice a vytuhnu stejně jako oni.